

[Christophersen.]

pe kunne finde på at gøre? Hvad er konsekvensen af, at det liberale, demokratiske samfund af frygt for at provokere accepterer det uacceptable? Det er den anden side af problemet. Det er den farlige side af problemet.

Det, der foregår, er en hån imod befolkningen, som gennem deres skatter og afgifter har investeret milliardbeløb i uddannelsesstederne, som hvert eneste år betaler mange hundrede millioner kroner for, at en begrænset del af de unge kan få særlig privilegerede fremtidsmuligheder. Det er en hån over for dem, som ikke har disse muligheder, over for dem, som er arbejdsløse, over for dem, der ikke kan komme ind på de højere læreanstalter, og over for dem, som på en meget mere kostbar og møjsommelig måde må forsøge at skabe sig et godt udgangspunkt i tilværelsen. Man kan simpelt hen ikke være bekendt at byde disse befolkningsgrupper, at man, samtidig med at man får stillet disse muligheder til rådighed, kaster vrage på dem og begynder at optræde, som man har gjort. Det er et mindretals tyranni over for et flertal, der ønsker at studere, som ønsker at gøre deres eksaminer færdig. Man kan dybt beklage, at det store flertal ikke vil tage sig sammen til at sætte mindretallet på plads; det giver ikke mindretallet en ret til at terrorisere flertallet, men det giver samfundet en pligt til at sikre, at flertallets rettigheder respekteres.

Det er en undergravelse af de højere læreanstalters selvstyre, det er en undergravelse af de styrende organers muligheder, det er en forkastelse af de principper, som de studerendes organisationer selv har kæmpet for at få indført. Også af den grund er det fuldkommen ulogisk, det, der foregår.

Derfor er der ikke andet at sige i dag, end at det er undervisningsministerens og regeringens soleklare pligt at sørge for, at dette hører op, at læreanstalterne straks bringes til at fungere, at undervisning og eksaminer kan foregå normalt. Hvordan hun vil gøre det, hvilke midler hun vil bruge, hvor langt hun vil gå, det er hendes sag, i hvert fald i denne omgang, idet jeg går ud fra, at hun vil anstrenge sig for at få tingene bragt på plads hurtigst muligt. Det må hun så drøfte med de højere læreanstalters ledelser, men det er ministerens pligt, og det er ministeren, der i forholdet til folketinget har et ansvar for, at det sker.

Jeg vil gerne sige til hr. Auken, at jeg be-

undrede, at han kunne bevare alvoren, mens han talte om, at det var regeringens rolige og faste holdning, som havde ført til, at blokaderne nu efterhånden var under nedtræpning. Det er jo ikke regeringens skyld, at vi nu er nået til denne situation. Det er i øvrigt en ren tilfældighed, at vi står og drøfter disse ting i dag. Hvis ikke det konservative folkeparti mere eller mindre tilfældigt for 17 dage siden, hvor dette problem overhovedet ikke var på tapetet, havde anmeldt en forespørgsel, ja, så havde der ikke i dag været nogen debat, og så havde vi formentlig heller ikke set en aftrapning. Så havde vi formentlig heller ikke set et dagsordensforslag. Hvordan skulle det være forekommet? Nej, det sørgelige er, at regeringen har lagt en rådvild og tøvende holdning for dagen. Når ministeren er blevet spurgt, så har hun sagt: det er ikke min sag, det er de højere læreanstalters sag, de har jo selvstyre. Hun har i det hele taget givet udtryk for, at det ikke var en sag, hun egentlig havde særlig megen lyst til at blande sig i. Kun fordi vi ved skæbnens tilskikkelse, ved en tilfældighed og ved fastsættelsen af denne uges dagsordener har fået anbragt denne forespørgselsdebat på dagsordenen for i dag, har regeringen endelig erkendt, at den har et ansvar i denne sag.

Det er klart, der også er brug for en udtalelse fra folketinget, sådan som det er gået. Vi mener, at der er brug for, at folketinget siger noget meget klart og ikke holder sig til selvfølgeheder. Jeg har studeret det dagsordensforslag, som regeringen sammen med de konservative og de radikale har udarbejdet, og som jeg kan forstå er det længste, regeringen kan strække sig. Det dagsordensforslag indeholder nogle almindeligheder og nogle upræcise betragtninger. For det er jo en almindelighed, at regeringen skal drage omsorg for, at besættelser bringes til ophør. Man kan beklage, at regeringen ikke har betragtet det som en almindelighed, men det er i og for sig en almindelighed, når der ikke er sagt noget andet og mere end dette. Svagheden ved den formulering er jo, at der ikke står, at det skal ske omgående. Det er det, der er problemet. Vi står her i dag, fordi regeringen ikke har sørget for, at disse ting omgående blev bragt til ophør. Det er det ene ord, som mangler i den forbindelse.

Det andet problem, der opstår, når man læser dagsordenen, er: hvad vil det egentlig sige, at de ansatte og de studerende skal have mulig-